

[Grønning.]

Tandrup forleden skrev i et københavnsk Blad. Han omtalte det besynderlige i, at naar man skulde samles om en eller anden landsvigtig Foranstaltning til bedst mulig Udnyttelse af Landets Jord, enten det nu drejer sig om Korn, Foderafgrøder eller Brændsel, saa var det første, man tænkte paa, at fastsætte saadanne Maksimalpriser, at det var tvivlsomt, om selve Dyrkningen blev lønnende. Han siger: Det er den negative Linie; den positive er derimod den, at man tilrettelægger Forholdene saaledes, at de, der skal producere, kan gøre sig Haab om at kunne gøre det uden Tab, og helst saaledes, at de kan beregne et normalt Udbytte af deres Virksomhed.

Jeg synes, det er saa rigtigt, at det just i denne Tid er den positive Linie, vi skal have frem i Produktionen. Jeg henstiller derfor meget til den højtærede Landbrugsminister at overveje, om det ikke vilde være rimeligt under de nuværende Forhold, inden vi skal i Gang med Foraarssaanningen, at give Landbrugerne Besked om, hvilke Priser de kan regne med i det kommende Høstaar, og overveje, om ikke disse Priser bør være, som her er anført.

Rasmussen (Gylling): Idet jeg henviser til mine Udtalelser under den Behandling, det tilsvarende Lovforslag undergik i Januar Maaned, kan jeg indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker for den Tilslutning, Ordførerne for Det radikale Venstre og Socialdemokratiet har givet til Lovforslaget, og jeg takker ogsaa Venstres Ordfører, fordi man ikke vil modsætte sig Lovforslagets Gennemførelse. Jeg kan vel ogsaa takke det ærede Medlem Hr. Grønning, der talte for Det konservative Folkeparti, idet jeg dog fik det Indtryk, at heller ikke de Konservative vil modsætte sig Lovforslagets Gennemførelse og maaske endda vil stemme for det.

Det ærede Medlem Hr. Grønning fremsatte forskellige Udtalelser, som man maa være ikke saa lidt betænkelig ved. Hvedemelsafgiftens Betaling i sin Tid har vi drøftet i Landstinget, og dér har jeg gjort Rede for, hvorledes min Stilling er hertil. Jeg synes ikke, at der er nogen som helst Grund til at ændre den Dato, der dengang blev gennemført.

Angaaende Rugmelsbeholdningerne paa daværende Tidspunkt er jeg rede til at over-

veje, om der er begaaet Uret. Jeg vil heller ikke udtale mig bestemt imod det Ønske, der blev fremsat om, at man skulde ændre Lovens Gyldighedsperiode, saaledes at den ikke kommer til at gælde saa længe, som der foreslaas her. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han ønskede, den kun skulde gælde til 1. September. Det er ikke for mig afgørende. Jeg har ment det rigtigt at forlænge Lovens Gyldighedstid for samme Tidsrum som andre Love af lignende Karakter. Sker der en Ændring med Hensyn til Kornloven, kunde man jo altid ændre det i denne Lov; men mener man det rigtigst at ændre Datoen her til Udgangen af August, har jeg ikke noget imod det.

Det ærede Medlem ønskede, at der allerede nu fastsattes Maksimalpriser paa Korn for Høsten 1940. Det mener jeg maa være meget betænkeligt. Der er sikkert ingen, der paa nuværende Tidspunkt kan sige noget som helst om, hvad det vil være rimeligt og rigtigt at fastsætte Priserne til til den Tid. Det kommer an paa mange Forhold uden for vort Land, som vi ikke er Herre over. Jeg har drøftet det Problem ogsaa med Landbrugsorganisationerne, og de har alle været enige om, at det vilde være rigtigt ikke at fastlægge noget som helst i Øjeblikket. Men bedømmer man Problemet ud fra den nuværende Tid, vil det efter min Mening være helt urimeligt at fastsætte Priser som dem, det ærede Medlem har nævnt. Det vilde være at forhøje disse Kornpriser med omtrent 100 pCt., og noget saadant vilde være ganske uoverkommeligt at gennemføre, naar man ser det i Forhold til Lønstigninger og andre Stigninger herhjemme. Jeg kan ikke se nogen som helst Begrundelse for en saadan Prisstigning, hvis man bedømmer Spørgsmaalet ud fra det, der foreligger nu.

Jeg vil endogsaa mene, at det vilde være yderst farligt, for saa vilde vi netop opnaa det, som var en stor Ulykke under sidste Krig, at vi fik en meget stærk Stigning i Jordpriserne. Er der nogen, der har lidt Skade ved den stærke Stigning af Jordpriserne, som vi havde under sidste Krig, er det det arbejdende Landbrug, der sad tilbage med de dyre Ejendomme efter Krigens Afslutning. For der er ingenting, der i en saadan Grad paavirker Jordpriserne som netop Kornpriserne, og den største Ulykke, havde jeg nær sagt, der kan ske for Landbruget, vil være, om vi, naar denne Krig engang slutter, staar med et Landbrug, som paa Grund af Prisforholdene er kommet ud for meget store Prisstigninger